

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.16/2025. számú ügyben Szegeden, 2025. május 22. napján megtartott tanácsülésen meghozta a 7. sorszámú

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt vádlott1 és társa ellen indított büntetőügyben a *Kecskeméti Törvényszék* 2024. szeptember 24. napján kihirdetett *21.B.206/2024/23.* számú ítéletét *megváltoztatja:*

vádlott1 I. rendű és vádlott2 II. rendű vádlottak terhére megállapított társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletét a Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerint *minősíti.*

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja.*

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Kecskeméti Törvényszék fenti ítéletével vádlott1 I. r. és vádlott2 II. r. vádlottakat egyezően bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat]. Az I. r. vádlottat 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg a II. r. vádlottat 2 év 3 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát mindkét vádlott esetében börtönben határozta meg, illetőleg mindkét vádlott vonatkozásában akként rendelkezett, hogy feltételes szabadságra legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsáthatók. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak és védőik egyezően a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést. Az I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a vádlott a bíróság előtt elismerte a felelősségét mind ténybelileg, mind a bűnösség tekintetében. Álláspontja szerint a bíróság a beismerő vallomáson túlmenően nem értékelte kellőképpen a vádlott büntetlen előéletét, illetőleg azt, hogy a cselekmény elkövetése óta nem került összeütközésbe a törvénnyel.

[3] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.334/2024/5. számú átiratában eljárási szabálysértést észrevételezett, illetőleg azt, hogy a vádlottak beismerése a bűnösség elismerésére nem terjed ki, ezért a beismerés enyhítő körülményként nem értékelhető. Indítványt tett a jogszabályi hivatkozások kiegészítésére, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására mindkét vádlott vonatkozásában.

[4] A büntetések enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések alaptalanok, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak túlnyomórészt helytállóak.

[5] Tekintettel arra, hogy a vádlottak javára szóló fellebbezések bejelentésére kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján került sor, a Be. 590. § (3) és (7) bekezdésére figyelemmel a másodfokú bíróság az ítéletet a Be. 590. § (5) bekezdés a)-d) pontjainak, valamint (5a) bekezdésének alkalmazásával, korlátozottan bírálta felül.

[6] E felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem valósított meg olyan, a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – abszolút –, illetve a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti – relatív – eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne, ezáltal az ügy érdemi elbírálását kizárná.

[7] Eljárási szabályt sértett azonban a törvényszék, amikor a Be. 454. § (2) bekezdésében írtak ellenére a sértett részére az ügydöntő határozatot nem kézbesítette, ugyanakkor ennek érdemi kihatása az ítélet felülbírálatára nézve nem volt.

[8] Az elsőfokú ítélet személyi körülményeket megállapító részét az ítéltábla a [4] bekezdésben helyesbítette akként, hogy az ott feltüntetett bűncselekmény megnevezése helyesen: *társtettesként* elkövetett garázdaság büntette, a [6] bekezdésben 1) pont alatt feltüntetett határozat száma helyesen: 3.Bpk.180/2019/5., a határozattal elbíralt bűncselekmény megnevezése helyesen: *társtettesként* elkövetett garázdaság büntette, a 2) sorszámmal megjelölt ítélettel elbíralt bűncselekmény megnevezése ugyancsak *társtettesként* elkövetett garázdaság büntette.

[9] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára tekintettel a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[10] Az irányadó ítéleti tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és nem merült fel olyan körülmény, amely felmentésre vagy az eljárás megszüntetésére vezetne. A vádlottak terhére megállapított bűncselekmény törvényi minősítése helyesbítésre szorult az alábbiak szerint:

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletének [26] bekezdésében kifejtette, hogy a szakértői vélemények tartalma alapján megállapítható, hogy a sértett sérüléseinek tényleges gyógytartama 8 napon belüli, ugyanakkor reális esélye állt fenn annak, hogy súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülések alakuljanak ki, illetve életveszélyes sérülésként koponyaűri sérülések kialakulásának a reális lehetősége is fennállott. E tekintetben az elsőfokú bíróság utalt a Btk. 164. § (2) bekezdésére és a vádlottak terhére megállapított bűncselekményt is a Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősítette. A törvényszék ezen álláspontja téves.

[12] Az elsőfokú bíróság által alkalmazott 2012. évi C. törvény (Btk.) a testi sértés bűncselekményének két alapesetét, így a Btk. 164. § (1) és (2) bekezdése szerinti könnyű testi sértés vétségét, és az (1) és (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntettét határozza meg. Ez egyértelműen megállapítható a jogalkotónak az adott törvényhelyhez fűzött indokolásából, és ezt támasztja alá a testi sértés törvényi tényállásának a szerkezete (így a bűncselekmény eredményének az elkövetési magatartástól külön bekezdésekben való megjelenítése, a mindkét alapesetre külön-külön épülő minősített esetek szabályozásának rendszere). Az, hogy melyik alapeset valósult meg, nem attól függ, hogy a bekövetkezett

sérülésnek mennyi a tényleges gyógytartama, hanem attól, hogy az elkövető szándéka milyen sérülés okozására terjedt ki. Tekintettel a támadott testtájékra, az erőbehatások jellegére és nagyobb számára, kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlottak szándéka – legalább eshetőlegesen – 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására terjedt ki, ebből következően a cselekményük a súlyos testi sértés alapesetébe ütközött.

[13] Ugyanakkor a vádlottak azzal is tisztában voltak, hogy a földön fekvő sértett fejének többszöri, legalább közepes erejű rugdosása akár életveszélyes sérülések kialakulásának a reális lehetőségét is magában hordozza. Ezen lehetőségbe a vádlottak szintén belenyugodtak, melyre – akárcsak a 8 napon túl gyógyuló sérülések okozására – a Btk. 7. § 2. fordulata szerinti eshetőleges szándékuk terjedt ki.

[14] Erre figyelemmel az ítéltábla a vádlottak cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének minősítette.

[15] Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet [24] bekezdésében egyebekben helyesen foglalt állást tekintetben, hogy a testi sértést nem az objektíve bekövetkezett eredmény minősége, hanem az elkövetőnek az eredményt átfogó szándéka alapján kell megítélni, ennek ellenére a vádlottak terhére megállapított bűncselekményt – a fentiek szerint – tévesen minősítette.

[16] Az alkalmazott jogszabályok vonatkozásában az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a Btk. 79. §-ára, ezért azt pótolta, illetőleg az ítélet [28] bekezdéséből mellőzte a Btk. 80. § (3) bekezdésére történő utalást, tekintettel arra, hogy azt az elsőfokú bíróság szükségtelenül tüntette fel, ugyanis ezen jogszabályhelyet nem alkalmazta, mert a büntetés kiszabása során nem merült fel olyan körülmény, amelyre figyelemmel a törvény Különös Részében meghatározott büntetési tételek emelését írta elő.

[17] A bűnösségi körülmények tekintetében az ítéltábla mellőzte az I. r. vádlott javára a ténybeli beismerés enyhítő körülményként történő figyelembevételét és az őszinte megbánásra vonatkozó hivatkozást, valamint a sérelemdíj felajánlását is. Az I. r. vádlott a törvényszék által tartott előkészítő ülésen először ugyan úgy nyilatkozott, hogy a bűncselekmény elkövetését beismeri, később azonban a nyilatkozatai ellentmondásosságára figyelemmel bűnösséget beismerő nyilatkozatát – helyesen – az elsőfokú bíróság nem fogadta el, ezt követően pedig az I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetését lényegében már tagadta. Ebből kifolyólag pedig őszinte megbánása nem értelmezhető, a sérelemdíj felajánlása pedig azért nem vehető figyelembe enyhítő körülményként, mert a sértett a vádlottaknak nem bocsátott meg és a sérelemdíjat sem fogadta el. A II. r. vádlott beismerő vallomása enyhítő körülményként figyelembe vehető volt, mivel a felderítést megkönnyítette.

[18] A II. r. vádlott vonatkozásában a sérelemdíj felajánlása ugyancsak nem volt enyhítő körülményként tekinthető, figyelemmel a már fentebb az I. r. vádlott kapcsán írtakra.

[19] További enyhítő körülményként vette figyelembe az ítéltábla a kísérlet távoli voltát.

[20] Mindkét vádlott vonatkozásában helyesbítette az ítéltábla a súlyosító körülmények körében az eszméletlen sértett további bántalmazására történő utalást, ugyanis a sértett az irányadó tényállás szerint a bántalmazást követően veszítette el az eszméletét. Mellőzte az ítéltábla a II. r. vádlott vonatkozásában a súlyosító körülmények köréből azt is, hogy a II. r. vádlott az eszméletlen sértettet le akarta vizelni, ennek ugyanis tényállási alapja nincs.

[21] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel a törvényszék helyesen járt el, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében a Btk. 80. § (1) bekezdésében foglaltak szerint eljárva mindkét vádlottat börtönben

végrehajtandó szabadságvesztésre, valamint közügyektől eltiltásra ítélte. Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés jogszabályi alapját, a Btk. 34. §-át, 35. § (1) bekezdését, valamint 36. §-át nem tüntette fel, ezért ezen jogszabályi hivatkozásokat pótolta.

[22] Egyebekben a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottakkal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések egyaránt arányosak, azok lényeges enyhítésére nincs törvényi lehetőség.

[23] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

[24] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. május 22.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Dániel s.k.

előadó bíró

Dr. Halász Edina

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.16/2025/7. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 21.B.206/2024/23. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2025. május 22.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke